

ROZSUDEK SOUDU (pátého senátu)

29. listopadu 2005 *

Ve věci T-33/02,

Britannia Alloys & Chemicals Ltd, se sídlem v Gravesend (Spojené království),
zastoupená S. Mobley, H. Bardell a M. Commons, solicitors,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené R. Wainwrightem a F. Castillem de la
Torre, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise 2003/437/ES, ze dne 11. prosince 2001 v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/E-1/37.027 – Fosfát zinku) (Úř. věst. L 153, s. 1), nebo podpůrně návrh na snížení pokuty uložené žalobkyni,

* Jednací jazyk: angličtina.

SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (pátý senát),

ve složení P. Lindh, předsedkyně, R. García-Valdecasas a J. D. Cooke, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 1. července 2004,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový stav

- 1 Britannia Alloys & Chemicals Ltd (dále jen „žalobkyně“ nebo „Britannia“), společnost založená podle anglického práva, je dceřinou společností M. I. M. Holdings Ltd (dále jen „MIM“), společnosti založené podle australského práva. V říjnu 1993 Pasmauco Europe (ISC Alloys) Ltd prodala podnik s činnostmi v oblasti zinku MIM, která jej převedla na Britannia. Britannia vyráběla a prodávala výrobky na bázi zinku, včetně fosfátu zinku. V březnu 1997 Trident Alloys Ltd (dále jen „Trident“), samostatná společnost zřízená vedením Britannia, odkoupila od

Britannia podnik s činnostmi v oblasti zinku za 14 359 072 liber (GBP). Posledně uvedená společnost nadále existuje jako dceřiná společnost MIM, přestala však vykonávat veškerou hospodářskou činnost, a nemá tedy již žádný obrat.

- 2 Ačkoli se jejich chemické vzorce mohou mírně lišit, jsou ortofosfáty zinku homogenním chemickým výrobkem, který je označován obecným pojmem „fosfát zinku“. Fosfát zinku, získaný z oxidu zinečnatého a kyseliny fosforečné, se často používá jako antikoroziční minerální pigment v průmyslovém odvětví barviv. Na trh je uváděn buď jako běžný fosfát zinku, nebo jako upravený neboli „aktivní“ fosfát zinku.
- 3 V roce 2001 patřila většina světového trhu s fosfátem zinku těmto pěti evropským výrobcům: Dr. Hans Heubach GmbH & Co. KG (dále jen „Heubach“), James M. Brown Ltd (dále jen „James Brown“), Société Nouvelle des Couleurs Zinciques SA (dále jen „SNCZ“), Trident (původně Britannia) a Union Pigments AS (původně Waardals AS) (dále jen „Union Pigments“).
- 4 Ve dnech 13. a 14. května 1998 Komise provedla současně a bez předchozího upozornění šetření v provozovnách Heubach, SNCZ a Trident na základě čl. 14 odst. 2 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články 85 a 86 Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Úř. věst. 08/01, s. 3). Od 13. do 15. května 1998 provedl Kontrolní úřad Evropského sdružení volného obchodu (ESVO) na žádost Komise podle čl. 8 odst. 3 protokolu 23 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP) současně a bez předchozího upozornění šetření v provozovnách Union Pigments podle čl. 14 odst. 2 kapitoly II protokolu 4 Dohody států ESVO o zřízení Kontrolního úřadu a Soudního dvora.

- 5 Komise dne 11. prosince 2001 přijala rozhodnutí 2003/437/ES v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/E-1/37.027 – Fosfát zinku) (Úř. věst. 2003, L 153, s. 1). Rozhodnutí zohledněné pro účely tohoto rozsudku je rozhodnutím, které bylo oznámeno dotyčným podnikům a které je připojeno k žalobě (dále jen „napadené rozhodnutí“). Uvedené rozhodnutí se v některých aspektech liší od rozhodnutí, které bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- 6 V napadeném rozhodnutí Komise uvádí, že kartelová dohoda mezi Britannia (od 15. března 1997 Trident), Heubach, James Brown, SNCZ a Union Pigments existovala mezi 24. březnem 1994 a 13. květnem 1998. Dohoda se omezila na běžný fosfát zinku. Účastníci kartelové dohody se zaprvé dohodli na rozdělení trhu s prodejními kvótami pro výrobce. Zadruhé na každém jednání určovali „nejnižší“ nebo „doporučené“ ceny a obecně je dodržovali. Zatřetí v určitém rozsahu došlo k rozdělení zákazníků.
- 7 Výrok napadeného rozhodnutí zní následovně:

„Článek 1

Společnosti Britannia [...], Heubach [...], James [...] Brown, [SNCZ], Trident [...] a [Union Pigments] porušily ustanovení čl. 81 odst. 1 Smlouvy a čl. 53 odst. 1 Dohody o EHP tím, že se účastnily trvající dohody a/nebo jednání ve vzájemné shodě v odvětví fosfátu zinku.

Délka trvání protiprávního jednání byla následující:

[...]

b) pokud jde o Britannia [...]: od 24. března 1994 do 15. března 1997.

[...]

Článek 3

Za protiprávní jednání uvedené v článku 1 se ukládají následující pokuty:

- a) Britannia [...]: 3,37 milionů eur;
- b) [...] Heubach [...]: 3,78 milionů eur;
- c) James [...] Brown [...]: 940 000 eur;
- d) [SNCZ]: 1,53 milionů eur;
- e) Trident [...]: 1,98 milionů eur;
- f) [Union Pigments]: 350 000 eur.

[...]"

- 8 Pro výpočet výše pokut Komise zavedla metodologii uvedenou v pokynech o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny“) a ve sdělení Komise ze dne 18. července 1996 o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci“).
- 9 Komise nejprve měla za to, že přiměřená základní částka v případě žalobkyně činí 3,75 milionů eur (bod 313 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Poté připomenula hranici, kterou pokuta, jež má být uložena každému dotyčnému podniku, nemůže podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 přesáhnout. Pro účely stanovení maximální výše 10 % obratu dosaženého v předchozím hospodářském roce uvedené v tomto ustanovení Komise v případě žalobkyně „vzala v úvahu její celkový obrat v hospodářském roce, který skončil dne 30. června 1996, který je posledním dostupným údajem vztahujícím se k úplnému roku běžné hospodářské činnosti“ (bod 345 odůvodnění, poznámka pod čarou 196). Jelikož tento obrat činil 55,7 milionů eur (bod 50 odůvodnění), vrchní hranice pokuty byla stanovena na přibližně 5,5 milionů eur. Vzhledem k tomu, že základní částka pokuty byla před použitím sdělení o spolupráci nižší než tato maximální výše, Komise ji z tohoto důvodu nesnížila.
- 10 Nakonec Komise v případě žalobkyně schválila snížení o 10 % podle sdělení o spolupráci (bod 366 odůvodnění). Konečná částka pokuty uložené žalobkyni tak dosáhla 3,37 milionů eur (bod 370 odůvodnění).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 11 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 21. února 2002 žalobkyně podala projednávanou žalobu.

- 12 Na základě zprávy soudce zpravodaje se Soud (pátý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření vyzval Komisi k písemnému zodpovězení otázky týkající se definice trhu a poskytnutí úplné verze prohlášení Trident ze dne 23. dubna 1999 o kartelové dohodě. Těmto žádostem Komise vyhověla ve stanovené lhůtě.

- 13 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 1. července 2004.

- 14 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:
 - zrušil článek 3 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká žalobkyně;

 - podpůrně, změnil článek 3 napadeného rozhodnutí tak, aby byla podstatně snížena výše pokuty, která jí byla uložena;

 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

15 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;

- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

16 Žalobkyně se dovolává jediného žalobního důvodu. Tento žalobní důvod se dělí na tři části, ve kterých žalobkyně uplatňuje, že Komise tím, že pro účely výpočtu maximální výše 10 % obratu použila obrat, který žalobkyně dosáhla v předchozím hospodářském roce, který skončil dne 30. června 1996, porušila:

- čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a zásadu proporcionality;

- zásadu rovného zacházení;

- zásadu právní jistoty.

K první části, vycházející z porušení čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a zásady proporcionality

Argumenty účastníků řízení

- 17 Žalobkyně uplatňuje, že Komise porušila čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 tím, že při výpočtu maximální výše 10 % obratu zohlednila obrat, který žalobkyně dosáhla v jiném hospodářském roce, než který předcházel napadenému rozhodnutí.
- 18 Podle žalobkyně toto ustanovení poskytuje dvě možnosti stanovení výše pokuty, která má být uložena podniku. Komise může uložit buď pokutu od 1 000 do 1 milionu eur, anebo pokutu vyšší než 1 milion eur za podmínky, že konečná částka nepřekročí 10 % obratu dosaženého v „předchozím hospodářském roce“, tedy v roce, který předchází rozhodnutí, jímž se ukládá pokuta. Žalobkyně zdůrazňuje, že znění čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 je jasné a jednoznačné v tom smyslu, že Komise musí při stanovení maximální výše 10 % obratu vycházet z předchozího hospodářského roku. Komise nemá pro účely stanovení této maximální výše diskreční pravomoc vycházet z jiného hospodářského roku. Žalobkyně dodává, že pokud obrat dotyčného podniku nepřesahuje 10 milionů eur, Komise nemůže na základě druhé části čl. 15 odst. 2 uložit pokutu vyšší než 1 milion eur, jelikož výše takové pokuty by nutně přesáhla maximální výši 10 %.
- 19 Žalobkyně tvrdí, že v projednávaném případě Komise při výpočtu maximální výše 10 % obratu, která se vztahuje na její pokutu, nesprávně použila obrat dosažený

v hospodářském roce, který skončil dne 30. června 1996 (bod 345 odůvodnění napadeného rozhodnutí, poznámka pod čarou 196). Jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 11. prosince 2001, předchozí hospodářský rok, který měl být použit pro účely stanovení této maximální výše, je hospodářský rok, který skončil dne 30. června 2001. Žalobkyně tvrdí, že v dané době byla nevýdělečnou společností, a její obrat byl tedy nulový. Má za to, že Komise tedy nebyla na základě druhé části čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 oprávněna uložit jí pokutu vyšší než 1 milion eur. Komise měla použít první část tohoto ustanovení a uložit žalobkyni pokutu od 1 000 do 1 milionu eur. Žalobkyně uplatňuje, že skutečnost, že v předchozím hospodářském roce dosáhla nulový obrat, nic nemění na požadavku, podle kterého Komise musí při stanovení maximální výše 10 % vycházet právě z tohoto hospodářského roku. Pokud by se Komise rozhodla uložit pokutu ve výši 1 milionů eur, měla snížit tuto pokutu o procentuální částku, kterou považovala za vhodnou podle sdělení o spolupráci, tedy 10 %, a dojít k výši 900 000 eur.

20 Z judikatury vyplývá, že „předchozí hospodářský rok“ ve smyslu čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 se vztahuje k „předchozímu úplnému finančnímu roku“ dotyčného podniku (rozsudek Soudu ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491, bod 5009). Zatímco pokyny používají bez rozdílu výrazy „hospodářský rok“ a „účetní období“ [bod 5 písm. a)], přirozeným smyslem výrazu „předchozí úplný finanční rok“ použitého Soudem ve výše uvedeném rozsudku Cimenteries CBR a další v. Komise je předchozí úplný finanční rok z hlediska účetnictví.

21 Žalobkyně ve své replice zpochybňuje tvrzení Komise, podle kterého by se Soud neměl omezit na doslovný výklad čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17, ale měl by rovněž použít metodu historického a teleologického výkladu. Podle ustálené judikatury se

metoda doslovného výkladu použije, jestliže je znění ustanovení jasné a jednoznačné a pokud se zjevně vztahuje na dotčenou situaci (rozsudky Soudního dvora ze dne 14. prosince 2000, Německo v. Komise, C-245/97, Recueil, s. I-11261, bod 72, a ze dne 4. října 2001, Bowden a další, C-133/00, Recueil, s. I-7031, body 38 až 44, stanovisko generálního advokáta Mayrase předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 28. února 1980, Fellinger, 67/79, Recueil, s. 535, 547). V projednávaném případě sama Komise podle žalobkyně připouští, že čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 je jasný, když ve své žalobní odpovědi tvrdí, že „se odkaz na předchozí hospodářský rok v čl. 15 odst. 2, zdá se, logicky vztahuje k roku, který předchází přijetí rozhodnutí, jímž se ukládá pokuta“.

- 22 Mimoto doslovný výklad čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 je v souladu s cíli, které sleduje zákonodárce Společenství. Odkaz spíše na předchozí hospodářský rok v tomto ustanovení než například na obrat z posledního roku, ve kterém došlo k protiprávnímu jednání, ukazuje, že zákonodárce měl v úmyslu zajistit posouzení pravděpodobného dopadu na podnik, a tedy přiměřenost pokuty z hlediska finanční situace podniku v době, kdy je pokuta uložena. Podle žalobkyně se totiž čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 vztahuje právě na případ, o který se jedná v projednávané věci, kdy podnik odpovědný za protiprávní jednání existuje dál, ale již s velmi malou hospodářskou silou v porovnání s tou, jakou měl v době, kdy došlo k protiprávnímu jednání, a neměla by mu tedy být uložena příliš vysoká a nepřiměřená pokuta.

- 23 Žalobkyně kritizuje argumentaci Komise, podle které je její výklad čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 nezbytný k tomu, aby uložená pokuta měla dostatečně odrazující účinek. Nejprve zpochybňuje, že je toto ustanovení založeno na předpokladu, že obrat dosažený podnikem v hospodářském roce, který předchází rozhodnutí, dostatečně odráží jeho obrat v okamžiku, kdy došlo k protiprávnímu jednání. Domnívá se, že nic nepodporuje tvrzení, že zákonodárce se opíral o takový předpoklad a že výběr předchozího hospodářského roku, spíše než například obratu

z posledního roku, ve kterém došlo k protiprávnímu jednání, naznačuje, že sledovaným cílem je posouzení pravděpodobného dopadu na podnik, a tedy přiměřená povaha pokuty z hlediska finanční situace podniku v době, kdy je pokuta uložena. Žalobkyně dále v odpověď na argument Komise, podle kterého je pokuta 1 milion eur příliš nízká, poznamenává, že taková částka byla shledána jako dostatečně odrazující v rozhodnutí Komise 1999/271/ES ze dne 9. prosince 1998 v řízení podle článku 85 Smlouvy o ES (IV/34.466 – Řecké trajekty) (Úř. věst. 1999, L 109, s. 24, dále jen „rozhodnutí Řecké trajekty“). Žalobkyně kromě toho tvrdí, že argument Komise týkající se rizika zkresení obratu podnikem za účelem vyhnutí se uložení vyšší pokuty není v projednávané věci relevantní, neboť nebylo předestřeno, že sama žalobkyně se chovala tímto způsobem. Tvrdí, že Soud by měl omezit svůj přezkum na takové skutkové okolnosti, jaké vyplývají ze spisu v projednávané věci.

24 Žalobkyně zpochybňuje tvrzení Komise, podle kterého Komise vyložila čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 tak, aby zajistila jeho užitečný účinek v souladu s judikaturou. Žalobkyně má za nerelevantní judikaturu, které se dovolává Komise a podle které v případech uložení pokuty sdružení podniků nebo podniku jednajícím jménem členů sdružení musí být maximální výše 10 % vypočtena ve vztahu k celkovému obratu členů sdružení. Význam, který se v této judikatuře přiřkládá pojmu „obrat“ je relevantní pouze v kontextu dotčených věcí.

25 Ve své předchozí praxi Komise dodržovala zásadu, podle které jsou při určení výše pokuty stanovení základní částky a použití maximální výše 10 % odlišnými stadii, a nepovažovala za nutné použít tuto maximální výši na obrat v roce, který je co možná nejbližší roku, v němž se podnik dopustil protiprávního jednání v případě, že existoval značný rozdíl mezi obratem z předchozího hospodářského roku a jeho výší

v době, kdy došlo k protiprávnímu jednání. Ve svém rozhodnutí 2002/271/ES ze dne 18. července 2001 v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES a článku 53 Dohody o EHP (COMP/E-1/36.490 – Grafitové elektrody) (Úř. věst. 2002, L 100, s. 1) tak Komise stanovila základní částku pode obratu UCAR International, tedy 1 022 milionů eur, v roce 1998, který předcházal ukončení protiprávního jednání. Ačkoliv obrat UCAR v roce 2000, který předcházal přijetí rozhodnutí, byl o 181 milionů eur nižší než její obrat v roce 1998, Komise použila maximální výši 10 % na obrat z roku 2000.

26 Žalobkyně dodává, že Komise tím, že pro účely výpočtu maximální výše 10 % obratu vychází z jiného hospodářského roku než z předchozího hospodářského roku, nebere v úvahu finanční situaci žalobkyně v době přijetí napadeného rozhodnutí, a porušuje tak zásadu proporcionality. Tato zásada vyžaduje, aby jakékoliv jednání Komise nešlo nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení legitimního cíle [rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 1985, Man (Sugar), 181/84, Recueil, s. 2889, bod 20]. Rozhodnutí Komise v projednávané věci použít maximální výši 10 % na obrat v hospodářském roce žalobkyně, který nemá žádný vztah k její finanční situaci v době přijetí napadeného rozhodnutí, má za následek, že uložená pokuta nezohledňuje její hospodářskou sílu, a není tedy přiměřená. Žalobkyně připomíná, že v době přijetí uvedeného rozhodnutí neměla žádný obrat a že předmětná pokuta navíc podstatně převyšuje její současná celková aktiva, tedy přibližně 1,9 milionů eur podle revidované účetní závěrky týkající se finančního roku, který skončil dne 30. června 2001.

27 Komise úvodem připomíná, že žalobkyně je odpovědná za dotyčné protiprávní jednání a že v době přijetí napadeného rozhodnutí žalobkyně stále existovala. V důsledku toho bylo namísto uložit jí pokutu (body 242 až 250 odůvodnění napadeného rozhodnutí) (rozsudek Soudu ze dne 17. prosince 1991, Enichem Anic v. Komise, T-6/89, Recueil, s. II-1623, bod 236).

- 28 Komise připouští, že se zdá, že se odkaz na předchozí hospodářský rok v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 „logicky vztahuje k roku, který předchází přijetí rozhodnutí ukládajícího pokutu“. Domnívá se však, že pokud obrat v předchozím hospodářském roce vytváří zcela mylnou představu o velikosti daného podniku, je oprávněna vzít v úvahu obrat dosažený dotyčným podnikem v dřívějším roce.
- 29 Komise zpochybňuje zcela doslovný výklad čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17, který činí žalobkyně. Z judikatury vyplývá, že i když se znění ustanovení zdá být jasné, je nezbytné vycházet z ducha, obecné systematiky a kontextu daného ustanovení (rozsudky Soudního dvora ze dne 5. února 1963, van Gend en Loos, 26/62, Recueil, s. 3, a ze dne 21. února 1973, Europemballage a Continental Can v. Komise, 6/72, Recueil, s. 215).
- 30 Pokud jde o projednávanou věc, kde byl obrat podniku nulový, má Komise za to, že k posouzení velikosti a hospodářské síly tohoto podniku mohla vzít v úvahu buď obrat skupiny, do které podnik patří, anebo obrat v posledním roce, ve kterém podnik vykonával běžnou hospodářskou činnost. Jelikož nařízení odkazuje na „dotyčný podnik“, měla Komise za to, že je třeba zvolit druhou možnost. Obě dvě možnosti představují určité odchýlení se od znění nařízení č. 17, avšak to již soud Společenství připustil, a druhá možnost je pro dotyčný podnik pravděpodobně výhodnější.
- 31 Komise se dále dovolává několika argumentů za účelem odůvodnění svého výkladu čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17. Uplatňuje zejména, že její výklad je nezbytný k zajištění

dostatečně odrazujícího účinku pokuty. V tomto ohledu uvádí, že pokud je podnik činný až do přijetí konečného rozhodnutí, ona sama a nařízení č. 17 se opírají o předpoklad, že předchozí hospodářský rok dostatečně odráží výši obratu podniku v době, kdy došlo k protiprávnímu jednání. Výklad žalobkyně by zmařil cíl spočívající v dostatečném odrazení a možnost uložit pokuty by tak byla zcela zbavena užitečného účinku.

- 32 Kromě toho Komise tvrdí, že její výklad čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 je zcela v souladu s judikaturou. Jednak soud Společenství toto nařízení vyložil způsobem zaručujícím jeho užitečný účinek. Jednak pak souvislost mezi tímto ustanovením a posouzením skutečné velikosti podniku v době protiprávního jednání je potvrzena judikaturou (viz například rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, *Finnboard v. Komise*, C-298/98 P, Recueil, s. I-10157, bod 66, rozsudky Soudu ze dne 14. května 1998, *Finnboard v. Komise*, T-338/94, Recueil, s. II-1617, bod 282, a ze dne 23. února 1994, *CB a Europay v. Komise*, T-39/92 a T-40/92, Recueil, s. II-49, body 136 a 137).

Závěry Soudu

- 33 Na úvod je třeba poznamenat, že žalobkyně nezpochybňuje svou účast v kartelové dohodě ani porušení článku 81 ES, které je jí přičítáno, ani posouzení závažnosti a délky trvání protiprávního jednání učiněné Komisí. Usiluje pouze o zrušení nebo snížení uložené pokuty z důvodu, že Komise porušila čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 tím, že jí uložila pokutu přesahující maximální výši 10 % obratu dosaženého v předchozím hospodářském roce stanovenou v tomto ustanovení.

- 34 Podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 může Komise podnikům uložit „pokuty ve výši od 1 000 do 1 000 000 zúčtovacích jednotek nebo v částce tuto výši přesahující, ale nepřesahující 10 % obratu dosaženého v předchozím účetním [hospodářském] roce všemi podniky, které se na porušení podílely [...]“.
- 35 Podle judikatury je cílem maximální výše 10 % stanovené v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 vyhnout se tomu, aby byly pokuty nepřiměřené ve vztahu k významu podniku a zejména tomu, aby byly ukládány pokuty, u nichž lze předvídat, že je podniky nebudou schopny zaplatit. Jelikož jediné celkový obrat může v této souvislosti skutečně poskytnout přibližné údaje, je třeba této procentní výši rozumět tak, že se vztahuje k celkovému obratu (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 1983, *Musique diffusion française a další v. Komise*, 100/80 až 103/80, *Recueil*, s. 1825, bod 119).
- 36 Je namístě dodat, že cílem čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 je udělit Komisi pravomoc ukládat pokuty, aby mohla plnit úkol dohledu, který jí svěřuje právo Společenství (rozsudek *Musique diffusion française a další v. Komise*, bod 35 výše, bod 105, a rozsudek Soudu ze dne 9. července 2003, *Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise*, T-224/00, *Recueil*, s. II-2597, bod 105). Tento úkol zahrnuje vyšetřování a potlačování jednotlivých protiprávních jednání, jakož i povinnost provádět obecnou politiku směřující k uplatňování zásad v oblasti hospodářské soutěže stanovených ve Smlouvě a v tomto smyslu směřovat chování podniků. Z toho vyplývá, že Komise musí dbát na odrazující povahu pokut (viz v tomto smyslu rozsudek *Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise*, uvedený výše, body 105 a 106).
- 37 Z judikatury rovněž vyplývá, což není mezi účastníky řízení sporné, že ve smyslu čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 se „předchozí účetní rok“ v zásadě vztahuje k poslednímu úplnému finančnímu roku každého z dotyčných podniků k datu přijetí napadeného rozhodnutí (rozsudek *Cimenteries CBR a další v. Komise*, bod 20 výše, bod 5009;

rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, Sarrió v. Komise, C-291/98 P, Recueil, s. I-9991, bod 85).

- 38 Jak z cílů systému, do něhož se toto ustanovení začleňuje (viz body 35 a 36 výše), tak i z judikatury uvedené v bodě 37 výše však vyplývá, že použití maximální výše 10 % předpokládá jednak, že Komise má k dispozici obrat za poslední hospodářský rok, který předchází datu přijetí rozhodnutí, a jednak, že se tyto údaje vztahují k úplnému finančnímu roku běžné hospodářské činnosti v období dvanácti měsíců.
- 39 Tak například, pokud hospodářský rok skončí před přijetím rozhodnutí, avšak roční účetní závěrka dotčeného podniku ještě nebyla schválena nebo ještě nebyla oznámena Komisi, posledně uvedená má v rámci použití čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 právo, ba dokonce povinnost, použít obrat dosažený v dřívějším hospodářském roce. Stejně tak, pokud z důvodu reorganizace nebo změn účetních postupů podnik poskytl za předchozí hospodářský rok účetní závěrku, která se týká období kratšího než dvanácti měsíců, má Komise právo použít obrat dosažený v dřívějším úplném finančním roce v rámci použití tohoto ustanovení.
- 40 Nejde tedy pouze o otázku volby mezi maximální pokutou 1 milionu eur a maximální výší stanovenou pouze ve vztahu k obratu v hospodářském roce, který předchází přijetí rozhodnutí.
- 41 V projednávané věci bylo napadené rozhodnutí vydáno dne 11. prosince 2001 a předchozím hospodářským rokem je hospodářský rok od 1. července 2000 do 30. června 2001. Žalobkyně přitom ukončila svou činnost v oblasti zinku v roce 1997

a poté ukončila výkon veškeré hospodářské činnosti (viz bod 1 výše). Konkrétněji, od 1. července 2000 do 30. června 2001 nevykonávala žádnou činnost, a v tomto období tedy nedosáhla žádného obratu.

42 V důsledku toho v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí Komise v případě žalobkyně neměla k dispozici obrat z hospodářské činnosti vykonávané žalobkyní v předchozím hospodářském roce. Soud má za to, že tato situace se zásadně neliší od situací uvedených v bodě 39 výše. Pokud podnik nevykonával hospodářskou činnost v předchozím hospodářském roce, obrat za toto období v rozporu s tím, co požaduje judikatura (viz bod 35 výše), neposkytuje žádnou informaci o významu tohoto podniku, a nemůže být tedy základem stanovení maximální výše uvedené v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17.

43 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého je cílem této maximální výše vyhodnotit pravděpodobný dopad pokuty na podnik s ohledem na jeho velikost k datu, kdy je pokuta uložena a podle kterého Komise porušila zásadu proporcionality (viz body 22 a 26 výše), je třeba připomenout, že zvláštním cílem zmíněné maximální výše je zabránit tomu, aby byly pokuty nepřiměřené ve vztahu k významu podniku, a zejména zabránit tomu, aby dotyčné podniky nebyly schopny zaplatit uložené pokuty (viz bod 35 výše). Použití maximální výše 10 % za účelem dosažení tohoto cíle předpokládá, že dotyčný podnik vykonává hospodářskou činnost k datu, kdy je pokuta uložena. V projednávaném případě však bylo obchodní rozhodnutí převést podnik žalobkyně se zinkem na společnost Trident, ukončit činnost žalobkyně na relevantním trhu a rozdělit příjmy z tohoto převodu namísto zahájení nové obchodní činnosti, učiněno v roce 1997. Žalobkyně, která tímto převodem realizovala hodnotu své obchodní činnosti, neuplatnila neschopnost zaplatit pokutu z důvodu nedostatku běžné obchodní činnosti (viz bod 1 výše). Za těchto okolností má Soud za to, že stanovení maximální výše pokuty ve vztahu k velikosti žalobkyně před převodem její obchodní činnosti nebylo nepřiměřené.

- 44 Argumentace žalobkyně, podle které z jejího výkladu čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 vyplývá, že Komise má vždy možnost uložit pokutu 1 milion eur, částku, kterou Komise ostatně měla za dostatečně odrazující, nemůže být přijat. Samotná skutečnost, že Komise měla v předchozí rozhodovací praxi a ostatně v okolnostech odlišných od okolností projednávaného případu za to, že pokuta 1 milion eur měla dostatečně odrazující účinek, neznamená, že je povinna učinit stejné posouzení ve svých pozdějších rozhodnutích. Je třeba dodat, že pokyny uvádějí, že předpokládaná částka u „velmi závažného“ protiprávního jednání může překročit 20 milionů eur a že žalobkyně nepochybně, že protiprávní jednání dotčené v projednávané věci je „velmi závažné“. Komise tedy měla právo nepovažovat pokutu 1 milionu eur dostatečnou.
- 45 Z předchozího vyplývá, že Komise nebyla pro účely stanovení maximální výše 10 % uvedené v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 povinna vycházet z nulového obratu žalobkyně za hospodářský rok, který skončil dne 30. června 2001.
- 46 Je namístě dále zkoumat, zda Komise, jak to učinila v napadeném rozhodnutí, měla právo použít obrat dosažený žalobkyní za hospodářský rok, který skončil dne 30. června 1996, a tedy nevzít v úvahu pozdější hospodářské roky.
- 47 Komise v napadeném rozhodnutí uvádí, že za účelem stanovení maximální výše 10 % zohlednila celkový obrat žalobkyně za hospodářský rok, který skončil dne 30. června 1996 a který představuje „nejpozdější obrat, který je k dispozici, za úplný rok běžné činnosti“ (viz bod 9 výše). Obrat žalobkyně za hospodářský rok, který skončil dne 30. června 1996, činil 55,7 milionů eur. Ze spisu vyplývá, což bylo na jednání potvrzeno účastníky řízení, že žalobkyně ve skutečnosti vykonávala svou běžnou činnost až do března 1997, kdy na společnost Trident převedla svůj podnik

se zinkem (viz bod 1 výše). Mimoto z účetních závěrek žalobkyně za hospodářský rok, který skončil dne 30. června 1997, vyplývá, že po tomto převodu žalobkyně vykonávala omezenou hospodářskou činnost spočívající v nákupu zinku u dodavatele v rámci dřívější dohody a jeho prodeje společnosti Trident za pořizovací cenu. Obrat žalobkyně za hospodářský rok, který skončil dne 30. června 1997, tak činil 34,8 milionů GBP. V následujícím roce tuto zbylou činnost ukončila tak, že v hospodářském roce, který skončil dne 30. června 1998, dosáhla již pouze obratu ve výši 7,3 milionů GBP. V dalších hospodářských rocích žalobkyně neměla žádný obrat.

48 Jak je uvedeno v bodě 38 výše, pro stanovení maximální výše uvedené v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 musí mít Komise k dispozici obrat za úplný rok běžné hospodářské činnosti v období dvanácti měsíců.

49 Je třeba konstatovat, že i v rámci běžné hospodářské činnosti se může obrat v porovnání s předcházejícími lety významně nebo i podstatně snížit z různých důvodů, jako je obtížné hospodářské prostředí, krize v dotčeném odvětví, pojistná událost nebo stávka. Nicméně, jakmile podnik ve skutečnosti dosáhne obrat v úplném finančním roce, ve kterém byla vykonávána hospodářská činnost, byť v omezeném rozsahu, Komise musí zohlednit obrat takového podniku za účelem stanovení maximální výše uvedené v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17. Tedy přinejmenším v situacích, kdy není žádná informace, že podnik ukončil svou obchodní činnost nebo zkroutil svůj obrat, aby se vyhnul uložení vysoké pokuty, má Soud za to, že Komise je povinna stanovit maximální hranici pokuty ve vztahu k nejpozdějšímu obratu za úplný rok hospodářské činnosti.

50 V tomto ohledu má Soud za to, že v případě žalobkyně je hospodářský rok, který skončil dne 30. června 1996, posledním „úplným“ finančním rokem ve smyslu rozsudku Cimenteries CBR a další v. Komise, bod 20 výše (bod 5009). Žalobkyně

tuto běžnou činnost vykonávala v hospodářském roce, který skončil dne 30. června 1997, po dobu pouze devíti měsíců až do doby převodu podniku na Trident v březnu 1997. Od konce března 1997 totiž žalobkyně byla v procesu ukončování své obchodní činnosti. Pokud žalobkyně pokračovala v činnosti v posledním čtvrtletí roku 1997, omezila se na nákup zinku v rámci dřívější dohody a jeho prodej za pořizovací cenu. Tato posledně uvedená činnost žalobkyně nemůže být považována za běžnou hospodářskou činnost v tom smyslu, že v rámci dohody o převodu jejího podniku se zinkem žalobkyně působila jako zprostředkovatel mezi dodavatelem a Trident. Tato činnost tedy musí být od března 1997 považována za část účetních ujednání, která byla součástí převodu podniku se zinkem.

- 51 Z toho vyplývá, že hospodářský rok, který skončil dne 30. června 1996, byl posledním úplným finančním rokem, který předcházel napadenému rozhodnutí ve smyslu čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17, a že tedy Komise neporušila toto ustanovení tím, že stanovila maximální výši na základě tohoto finančního roku.
- 52 Pokud jde o argument žalobkyně vycházející z porušení zásady proporcionality, tento argument musí být zamítnut z důvodů uvedených v bodě 43 výše.

K druhé části, vycházející z porušení zásady rovného zacházení

Argumenty účastníků řízení

- 53 Žalobkyně se dovolává dvou argumentů na podporu druhé části vycházející z porušení zásady rovného zacházení.

- 54 Zaprvé uplatňuje, že tím, že Komise pro účely výpočtu maximální výše 10 % vycházela z jiného hospodářského roku než z předchozího hospodářského roku, se odchýlila od své předchozí praxe, čímž porušila zásadu rovného zacházení. Podle žalobkyně Komise v minulosti vždy pro účely tohoto výpočtu použila předchozí hospodářský rok. Uvádí zejména, že když dotýčný podnik převedl svou příslušnou činnost na jinou entitu v průběhu období, v němž docházelo k protiprávnímu jednání, Komise nepoužila maximální výši na obrat týkající se finančního roku, v jehož průběhu tento podnik tuto činnost ještě vykonával, ale vzala v úvahu obrat dosažený uvedeným podnikem v hospodářském roce, který předcházel jejímu rozhodnutí [rozhodnutí Komise 86/398/EHS ze dne 23. dubna 1986 v řízení podle článku 85 Smlouvy o EHS (IV/31.149 – Polypropylene) (Úř. věst. L 230, s. 1) a rozhodnutí Komise 94/599/ES ze dne 27. července 1994 v řízení podle 85 Smlouvy o ES (IV/31.865 – PVC) (Úř. věst. L 239, s. 14)]. Žalobkyně se domnívá, že Komise správně konstatovala, že nemá diskreční pravomoc používat maximální hranici 10 % obratu s přihlédnutím k jinému hospodářskému roku, než který předchází napadenému rozhodnutí.
- 55 Žalobkyně uvádí, že v rozhodnutí Řecké trajekty, bod 23 výše, ve kterém nebyl k dispozici obrat Karageorgis, jednoho z dotýčných podniků, za předchozí hospodářský rok, se Komise dovolávala první části čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 za účelem uložení pokuty 1 milion eur tomuto podniku. Podle žalobkyně se situace v projednávaném případě velmi podobá situaci uvedeného podniku v tom smyslu, že podniky v obou dvou případech opustily trh dlouhou dobu před přijetím rozhodnutí Komisí.
- 56 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise porušila zásadu rovného zacházení tím, že s ní nezacházela stejným způsobem, pokud jde o stanovení maximální výše pokuty, jako s Union Pigments a SNCZ, i když se nacházela ve stejné situaci jako tyto podniky. Pro účely stanovení maximální výše pokut uložených Union Pigments a SNCZ Komise zohlednila obrat, který tyto podniky dosáhly v předchozím hospodářském roce, a snížila tak jejich pokutu. Naopak, co se týče žalobkyně Komise vycházela

z dřívějšího hospodářského roku, a nesnížila tedy její pokutu. Zatímco finanční situace Union Pigments a SNCZ podle obratu při přijetí napadeného rozhodnutí byla zohledněna, v případě žalobkyně k tomu nedošlo.

57 Komise odmítá argumenty žalobkyně týkající se údajného porušení zásady rovného zacházení.

58 Zaprvé uplatňuje, že se neodchýlila od své předchozí praxe v rozporu s touto zásadou. Připouští, že za účelem stanovení maximální výše 10 % obvykle používala obrat dosažený dotyčným podnikem v hospodářském roce, který předchází přijetí rozhodnutí. Uvádí, že v rozporu s tvrzením žalobkyně takto jednala nikoliv proto, že měla za to, že neměla právo použít jiný hospodářský rok, ale proto, že neřešila situaci, která existuje v projednávaném případě, ve kterém účastník kartelové dohody zcela ukončil veškerou svou činnost a z právního hlediska přitom nadále existoval. Komise v tomto ohledu připomíná, že její předchozí praxe nemůže sloužit jako právní základ pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže, jelikož tento právní rámec je definován výlučně nařízením č. 17 (rozsudek Soudu ze dne 20. března 2002, LR AF 1998 v. Komise, T-23/99, Recueil, s. II-1705, bod 234).

59 Zadruhé Komise zpochybňuje opodstatněnost argumentu žalobkyně, podle kterého s ní bylo zacházeno odlišně než s podniky, které se nacházely ve stejné situaci.

Závěry Soudu

60 Podle ustálené judikatury je zásada rovného zacházení porušena, pouze pokud je se srovnatelnými situacemi zacházeno odlišně nebo s odlišnými situacemi stejně, není-

li takové zacházení objektivně odůvodněné (rozsudek Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, bod 36 výše, bod 69, a rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, BPB de Eendracht v. Komise, T-311/94, Recueil, s. II-1129, bod 309).

- 61 První argument žalobkyně vycházející z toho, že se Komise odchýlila od své předchozí praxe je neopodstatněný. Nenachází se totiž v situaci, která je srovnatelná se situacemi podniků ve věcech uvedených v bodě 54 výše, jelikož v hospodářském roce, který předchází napadenému rozhodnutí, nedosáhla žádný obrat. Nemůže tedy vyžadovat, aby s ní bylo zacházeno stejně jako s podniky v dřívějších věcech.
- 62 Druhý argument žalobkyně vycházející z údajného rozlišování mezi ní na jedné straně a SNCZ a Union Pigments na straně druhé, musí být rovněž odmítnut. s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 60 výše má Soud za to, že žalobkyně se jasně nachází v odlišné situaci, než je situace SNCZ a Union Pigments. Posledně uvedené na rozdíl od žalobkyně stále působily v odvětví fosfátu zinku v době, kdy bylo přijato napadené rozhodnutí, takže jejich obrat v předchozím hospodářském roce byl spolehlivým ukazatelem jejich hospodářského významu. Jelikož nulový obrat vedl ke klamně představě o významu žalobkyně, Komise právem použila dřívější finanční rok, a tedy právem zacházela se žalobkyní odlišně než s SNCZ a Union Pigments.
- 63 Je namístě dodat, že argument žalobkyně vycházející z porušení zásady rovného zacházení přehlíží skutečnost, že pokud by Komise nevycházela z obratu dosaženého v dřívějším hospodářském roce, došlo by ke zřejmému a neodůvodněnému zvýhodnění žalobkyně hlavně ve vztahu k Trident. Pokud by se Komise omezila na uložení pokuty 1 milion eur žalobkyni za protiprávní jednání, které trvalo tři roky

(od 24. března 1994 do 15. března 1997), představovala by tato pokuta pouze polovinu pokuty uložené Trident, která koupila podnik s činnostmi žalobkyně v oblasti zinku a která se účastnila protiprávního jednání jako její „nástupce“ po dobu čtrnácti měsíců (od 15. března 1997 do 13. května 1998).

64 Je tedy namísto zamítnout druhou část jediného žalobního důvodu.

K třetí části, vycházející z porušení zásady právní jistoty

Argumenty účastníků řízení

65 Žalobkyně uplatňuje, že Komise tím, že při stanovení maximální výše 10 % obratu vycházela z jiného hospodářského roku, než který předchází napadenému rozhodnutí, porušila zásadu právní jistoty. Podle této zásady musí být podniky schopny řídit své činnosti předvídatelným způsobem. Opatření s právními důsledky musí být určitá a jejich použití předvídatelné. Tato zásada musí být dodržována obzvláště přísně, jedná-li se o opatření s finančními důsledky, jako je uložení pokut (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. prosince 1987, Nizozemsko v. Komise, 326/85, Recueil, s. 5091, bod 24). Podle žalobkyně zásada právní jistoty vyžaduje, aby byl čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 vykládán úzce v tom smyslu, že 10 % maximální výše musí být vždy použita na hospodářský rok, který bezprostředně předchází přijetí rozhodnutí, kterým se ukládá pokuta. Pokud by Komise měla pravomoc svévolně používat tuto maximální výši na dřívější hospodářské roky, nebyly by podniky schopné předvídat sankce, které by jim mohly být uloženy.

- 66 Žalobkyně dodává, že výklad čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 učiněný Komisí, aby byla oprávněna zvolit rok, který více či méně odráží hospodářskou sílu dotčeného podniku v době, kdy došlo k protiprávnímu jednání, pokud obrat dosažený v předchozím hospodářském roce poskytuje zcela zavádějící obraz tohoto podniku, vyvolává nepřijatelný stupeň právní nejistoty u podniku, jehož obrat v hospodářském roce, který předchází rozhodnutí, poklesl. Tento podnik by nemohl vůbec zjistit, zda Komise zohlední obrat dosažený v jiném roce, než je předcházející hospodářský rok, a který rok bude považovat za přijatelný. Jediným způsobem zaručení právní jistoty je použití předchozího hospodářského roku jako výchozího bodu pro stanovení maximální výše v souladu se zněním čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17.
- 67 Kromě toho má žalobkyně za to, že ze skutečnosti, že tuto otázku údajně nevznesla ve své odpovědi na oznámení námitek, nelze vyvodit, že předvíдалa postup přijatý Komisí. Připomíná, že v této odpovědi zdůraznila, že nemůže být shledána odpovědnou pro účely pokuty a že Komise má uložit pokutu vztahující se k celé době protiprávního jednání Trident, která se stala jejím hospodářským nástupcem. Žalobkyně měla vždy za to, že pokud by se Komise rozhodla uložit jí pokutu, maximální výše této pokuty by byla 1 milion eur před snížením za spolupráci. Takovou pokutu nelze považovat za „symbolickou“ u podniku, který, jako žalobkyně, nemá žádný obrat a má k dispozici jen velmi malá aktiva. Žalobkyně se k výkladu čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 ve své odpovědi na oznámení námitek nevyjádřila, protože měla za to, že znění tohoto ustanovení je zcela jasné a závazné.
- 68 Komise se domnívá, že třetí část musí být zamítnuta v plném rozsahu. Jednak zpochybňuje argument žalobkyně, podle kterého musí být čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 vykládán restriktivně. Kromě toho tvrdí, že výklad tohoto ustanovení, který učinila, byl předvídatelný.

Závěry Soudu

- 69 Zásada právní jistoty vyžaduje, aby právní normy byly jasné a přesné a jejím cílem je zajistit předvídatelnost právních situací a vztahů v rámci práva Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. února 1996, Duff a další, C-63/93, Recueil, s. I-569, bod 20, a rozsudek Soudu ze dne 21. října 1997, Deutsche Bahn v. Komise, T-229/94, Recueil, s. II-1689, bod 113).
- 70 Je nutno konstatovat, že předpisy, které provádějí článek 81 ES, zejména nařízení č. 17 a pokyny, umožňují podnikům s jistotou předvídat, že bude uložena pokuta v případě porušení pravidel Společenství v oblasti hospodářské soutěže a že výše pokuty bude stanovena v závislosti na závažnosti a délce trvání protiprávního jednání.
- 71 Článek 15 odst. 2 nařízení č. 17 zaručuje, že v případech, kdy je částka pokuty vyšší než 1 milion eur, tato výše nepřesáhne maximální hranici 10 % obratu dosaženého dotčným podnikem v předchozím hospodářském roce. Výklad a použití tohoto ustanovení nicméně závisí na okolnostech každého případu a, jak je uvedeno v bodě 39 výše, na dostupnosti a úplnosti ročních účetních závěrek prokazujících dotčený obrat.
- 72 Důsledky použití čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 musí navíc zajišťovat užitečný účinek nařízení č. 17.
- 73 V projednávané věci bylo jasně předvídatelné, že žalobkyni bude uložena pokuta, jelikož se účastnila protiprávního jednání, které judikatura kvalifikuje jako „proti-

právní jednání porušující pravidla Společenství v oblasti hospodářské soutěže“ (v tomto smyslu viz rozsudky Soudu ze dne 6. dubna 1995, Tréfilunion v. Komise, T-148/89, Recueil, s. II-1063, bod 109, a BPB de Eendracht v. Komise, bod 60 výše, body 303 a 338). Bylo také předvídatelné, že tato pokuta bude stanovena podle závažnosti a délky trvání protiprávního jednání a že bude upravena podle okolností, ve kterých se nachází dotyčný podnik, včetně jeho velikosti, jeho hospodářských schopností a případných přitěžujících a polehčujících okolností. Naopak zásada právní jistoty neposkytla žalobkyni záruku, že ukončením své obchodní činnosti se vyhne pokutě.

- 74 V rozporu s tvrzením žalobkyně nemá Komise pravomoc svévolně používat maximální výši 10 % na dřívější hospodářské roky, než je hospodářský rok, který předchází přijetí rozhodnutí. Komise může použít takový dřívější hospodářský rok pouze ve výjimečných případech. Kromě toho, jak je uvedeno v bodě 49 výše, i v takovém případě nedisponuje širokým prostorem pro uvážení v rámci volby hospodářského roku, který má být použit pro stanovení maximální výše pokuty. Je totiž povinna vycházet z posledního úplného hospodářského roku, který odráží úplný rok běžné hospodářské činnosti.
- 75 Za těchto okolností je třeba zamítnout také třetí část jediného žalobního důvodu, a tedy celý uvedený žalobní důvod.
- 76 Ze souhrnu předchozích úvah vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 77 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci

úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch je namístej poslední uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUK (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**

- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 29. listopadu 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

H. Jung

P. Lindh